

ΞΕΝΑΓΗΣΗ

ΣΤΟ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟ ΤΟΥ ΣΠΗΛΑΙΟΥ

“ΤΩΝ ΛΙΜΝΩΝ”

Καστρία Καλαβρύτων

Σημείο Α – Στάση

Στο τέλος της τεχνητής σήραγγας ανοίγεται η πρώτη μεγάλη αίθουσα του σπηλαίου, που ονομάστηκε **“θάλαμος των νυχτερίδων”**.

Ύστερα από πρόσφατες μελέτες διαπιστώθηκε ότι εδώ διαβιούν δέκα ειδών νυχτερίδες, δηλαδή σχεδόν όλα τα είδη, που σχηματίζουν αποικίες εντός σπηλαίων στην Ελλάδα. Κατά τις ώρες λειτουργίας του σπηλαίου, λόγω του φωτισμού και της ανθρώπινης παρουσίας, μετατοπίζονται

στα ενδότερα και πιο σκοτεινά σημεία. Τις νυκτερινές ώρες βγαίνουν από την φυσική είσοδο του σπηλαίου για αναζήτηση τροφής και επιστρέφουν στο σπήλαιο πριν το ξημέρωμα.

Παγκοσμίως είναι καταγεγραμμένα περισσότερα από 1200 είδη νυχτερίδων, στην Ευρώπη 45 και στην Ελλάδα 34 είδη.

Οι νυχτερίδες δε φτιάχνουν φωλιές, αλλά περνούν την ημέρα τους σε σπήλαια, υπόγειες στοές και γενικά μέρη που δεν έχουν φυσικό φως, και βγαίνουν από αυτά μόνο τις νυκτερινές ώρες. Κάθε νυχτερίδα καταναλώνει ποσότητα εντόμων ίση με το μισό τουλάχιστον του βάρους της. Οι νυχτερίδες “χαρτογραφούν” το χώρο, και κινούνται έτσι με μεγάλη άνεση τις νυκτερινές ώρες, μέσω υπερήχων που εκπέμπουν. Η εθνική και διεθνής νομοθεσία για την προστασία των νυχτερίδων είναι αρκετά αυστηρή, καθώς ο ρόλος τους στην διατήρηση της ισορροπίας των οικοσυστημάτων έχει αποδειχτεί σημαντικός.

Σημείο Β – Πορεία

Η επίσκεψη στο Σπήλαιο γίνεται σε όλες τις εποχές από υπερυψωμένες τεχνητές γέφυρες. Η ξενάγηση χωρίζεται σε δύο μέρη: το πρώτο περιλαμβάνει **λιθωματικές λεκάνες**, δηλαδή κοιλοότητες με διάμετρο από λίγα εκατοστά έως λίγα μέτρα, και μικρό σχετικά βάθος, και το δεύτερο, όπου ο επισκέπτης μπορεί να θαυμάσει τις 3 πρώτες από τις 13 λίμνες.

Φυσικά, κυρίαρχο στοιχείο αποτελεί ο μοναδικός σταλακτιτικός και σταλαγματικός διάκοσμος, που μαγνητίζει το βλέμμα και προκαλεί αμέτρητες εικόνες και οφθαλμαπάτες, παίζοντας με την φαντασία του επισκέπτη.

Το κύριο συστατικό των σταλακτιτών και σταλαγματιτών εδώ είναι το **κρυσταλλικό ασβέστιο**.

Σημείο C – Στάση

Η ηλικία ενός σταλακτίτη ή, ακόμα περισσότερο, ενός σταλακτιτικού συμπλέγματος, εξαρτάται από μια σειρά ευμετάβλητων παραγόντων, όπως η ταχύτητα ροής νερού στο συγκεκριμένο σημείο, η ποσότητα και η πυκνότητα του υλικού (στη συγκεκριμένη περίπτωση του ανθρακικού ασβεστίου), η θερμοκρασία, ακόμα και οι καιρικές συνθήκες που επικρατούν έξω από το Σπήλαιο.

Όταν ξεκίνησε η συστηματική εξερεύνηση και η χαρτογράφηση και μελέτη του Σπηλαίου των Λιμνών, οι ερευνητές που ήρθαν εδώ έδωσαν κάποιες “κωδικές ονομασίες” σε συγκεκριμένα σημεία, του σπηλαίου, οι οποίες παγιώθηκαν με την πάροδο των ετών και χρησιμοποιούνται έως σήμερα. Το πρώτο χαρακτηριστικό παράδειγμα συναντούμε στα δεξιά μας και ψηλά: είναι ο λεγόμενος

“αφρισμένος καταρράκτης”, ένα σύμπλεγμα πολλών σταλακτιτών, με ύψος που ξεπερνάει τα 3 μέτρα. Όσον αφορά τέτοιου είδους σχηματισμούς, ο προσδιορισμός της ηλικίας τους είναι αρκετά δύσκολος.

Στα αριστερά, και κοντά στα τοιχώματα της οροφής, μπορούμε να δούμε τις διαβρώσεις των πετρωμάτων από την κάθοδο του νερού. Το Σπήλαιο είναι διάτρητο σε πολλά σημεία της οροφής του, με συνέπεια, τους χειμερινούς μήνες και κυρίως τις περιόδους μεγάλων και παρατεταμένων βροχοπτώσεων, να δέχεται μεγάλες ποσότητες νερού. Το νερό σε άλλα σημεία γλιστράει απαλά πάνω στα πετρώματα, σε άλλα δημιουργεί μικρούς ή μεγαλύτερους καταρράκτες.

Στην πορεία του προς τα κάτω μεταφέρει ανθρακικό ασβέστιο, το οποίο κρυσταλλώνεται, συνήθως σε μορφή ασβεστίτη.

Οι μικροί αυτοί κρύσταλλοι κατανέμονται κυκλικά στη βάση της σταγόνας του νερού,

που κρέμεται. Εφόσον υπάρχει συνεχής ροή αυξάνει το βάρος και οι σταγόνες πέφτουν στο δάπεδο, παρασύροντας μαζί τους κι ένα μέρος διαλυμένου ανθρακικού ασβεστίου. Το υπόλοιπο ασβέστιο έχει ήδη μείνει στην κορυφή. Με αυτόν τον τρόπο δημιουργούνται σταλακτίτες και σταλαγμίτες ή επεκτείνονται οι ήδη υπάρχοντες. (Πορεία...)

Σημείο D – Στάση

Ένας μεγάλος αγωγός πάνω αριστερά τροφοδοτούσε το σπήλαιο με άφθονα νερά. Δεξιά δύο μικροί καταρράκτες. Είναι έργο του ανθρακικού ασβεστίου, όπως και τα “χιονισμένα” τοιχώματα δίπλα τους.

Και στο δάπεδο οι πρώτες δαντελωτές λιθωματικές λεκάνες. Δημιουργήθηκαν από τις εναποθέσεις ανθρακικού ασβεστίου κατά τις εποχιακές διακοπές της ροής του νερού. Το Σπήλαιο, εκτός από την οροφή του, είναι

διάτρητο και στον πυθμένα του, καθώς και σε αρκετά σημεία στα πλαϊνά τοιχώματα. Όπως αναφέραμε, τον χειμώνα δέχεται νερό από ψηλά, ταυτόχρονα όμως χάνει και νερό.

Επειδή όμως τον χειμώνα η ποσότητα και η ταχύτητα εισροής του νερού είναι μεγαλύτερη από εκείνη της εκροής, η στάθμη του νερού στις λιθωματικές λεκάνες και τις λίμνες ανεβαίνει.

Όταν το Σπήλαιο σταματάει να δέχεται νερό (κυρίως από την άνοιξη και μετά) ξεκινάει και η οριστική αποστράγγιση των λεκανών και ο,τιδήποτε περιέχεται στο νερό (κυρίως ανθρακικό ασβέστιο) είτε εναποτίθεται στον πυθμένα, είτε σπρώχνεται στα πλαϊνά μέσω των απαλών κυματισμών του νερού και με αυτόν τον τρόπο “χτίζονται” προς τα πάνω τα συγκεκριμένα τοιχώματα, τα οποία οριοθετούν στην ουσία τις λεκάνες και τις λίμνες.

Η εναλλαγή των σημείων και της ταχύτητας εισροής νερού (κυρίως το φθινόπωρο και τον χειμώνα), η μεταβολή του επιπέδου της

στάθμης του νερού στις λεκάνες και τις λίμνες καθ' όλη τη διάρκεια του έτους, η ποσότητα και η πυκνότητα ανθρακικού ασβεστίου, που διοχετεύεται σε ορισμένα σημεία, έχουν ως αποτέλεσμα την συνεχή διαφοροποίηση του σκηνικού μέσα στο σπήλαιο, όχι μόνο από εποχή σε εποχή, αλλά σε κάποιες περιπτώσεις και από έτος σε έτος, καθώς οι εξωτερικές καιρικές συνθήκες, που εναλλάσσονται και διαφοροποιούνται και οι μικρές μετατοπίσεις υλικών, που είτε κλείνουν είτε ανοίγουν κάποιους αγωγούς νερού στην οροφή και τους πυθμένες, αποτελούν τα κύρια εργαλεία, με τα οποία η Φύση δημιουργεί ένα ανεξάντλητο γαϊτανάκι εικόνων και ήχων, με καταρράκτες μικρούς ή μεγαλύτερους, λιμνάζοντα ύδατα, μικρά ρυάκια, φυσικές αυλακώσεις σε βραχώματα, δεκάδες αντικατοπτρισμούς.

Ανάλογα με την εποχή του χρόνου, οι επισκέπτες αντικρίζουν και μία εντελώς διαφορετική εικόνα, που σε ορισμένες

περιπτώσεις είναι μοναδική και δεν επαναλαμβάνεται.

Από αυτό το γεγονός πηγάζει και η άλλη ονομασία του Σπηλαίου, ως **Σπήλαιο των Τεσσάρων Εποχών**. (Πορεία...)

Σημείο E – Στάση

Αριστερά ένας υπέροχος “**άμβωνας**” και **παραπετασματοειδείς σχηματισμοί**. Αρχίζουν από την πανύψηλη κορυφή και καταλήγουν στο δάπεδο με τις γραφικές λιμνούλες. Ο σχηματισμός τους αποδίδεται στον συνδυασμό επιφανειακής ροής και σταγονορροής.

Σημείο F – Στάση

Στη συνέχεια ένας ακόμα “**αφρισμένος πέτρινος καταρράκτης**” και ακριβώς από κάτω ένα “**κιόσκι**”. Στα αριστερά μια λευκή

μικρή σπηλιά, που μοιάζει με «**φάτνη**», επαυξάνουν την μαγεία αυτού του τμήματος. Λίγο πιο δίπλα διακρίνουμε ένα άνοιγμα, μέσα στο οποίο έχει τοποθετηθεί φωτισμός, για να υποδείξει στον επισκέπτη πως ο σχηματισμός στα αριστερά μας είναι κούφιος στο εσωτερικό του.

Σημείο G – Στάση

Το Σπήλαιο των Λιμνών χαρακτηρίζεται “μοναδικό”, σε αρκετές ημερίδες και συνέδρια Σπηλαιολογίας, όχι μόνο για τις 13 κλιμακωτές λίμνες του, αλλά και για το ύψος της οροφής του, που φτάνει μέχρι και τα 30 μέτρα. Βρισκόμαστε κάτω από ένα από αυτά τα σημεία, όπου η πανύψηλη **οροφή** προκαλεί δέος.

Ορμητικά νερά, στην προσπάθειά τους να βρουν διέξοδο, “κατέφαγαν” τους ασβεστόλιθους προς κάθε κατεύθυνση.

Άντεξε μόνο η **πέτρινη φιγούρα**, που φαίνεται αιωρούμενη ψηλά στον αριστερό τοίχο. (Πορεία...)

Σημείο Η – Στάση

Τα νερά εδώ σμίλεψαν την οροφή σε τρία επίπεδα, δημιουργώντας μυστηριώδεις στοές και παράξενους σταλακτιτικούς σχηματισμούς, που θυμίζουν **μέδουσες**, μια ακόμα “μαγική εικόνα” από τις τόσες, που απλόχερα μας προσφέρει το Σπήλαιο.

Σημείο Ι – Στάση

Αρχίζουμε να πλησιάζουμε το τμήμα εκείνο, που δικαιολογεί την ονομασία του Σπηλαίου ως «των Λιμνών» και το καθιστά μοναδικό ανάμεσα στα γνωστά σπήλαια της Ελλάδας. Από εδώ αρχίζουν οι μεγάλες κλιμακωτές λιθωματικές λεκάνες.

Εδώ η Φύση, με τα δικά της υλικά και τη δική της ενέργεια, δούλεψε περίτεχνα για χιλιάδες χρόνια. Θαυμαστό δημιούργημά της είναι η **“κολυμπήθρα”** στα δεξιά (σημείο K), ένα σύμπλεγμα από μικρές λιθωματικές λεκάνες.

Τα φράγματα αυτά, που ονομάζονται και “γκουρ”, έχουν τη μορφή δαντελοειδών κατακόρυφων τοιχωμάτων, που σχηματίζονται στις παρυφές συγκεντρώσεων στάσιμου νερού.

Εδώ μπορούμε να θαυμάσουμε μια σπάνια “οφθαλμαπάτη”, καθώς, με μια πρώτη μάτια, ο επισκέπτης “βλέπει” την επάνω λεκάνη γεμάτη με νερό, χωρίς όμως να υπάρχει καθόλου νερό.

Το συγκεκριμένο σημείο όπου στεκόμαστε, ο φωτισμός που έχει τοποθετηθεί και η μαεστρία της Φύσης, δίνουν προς στιγμήν την εντύπωση, πως αντανακλάται η πάνω πλευρά του τοιχώματος στην υποτιθέμενη επιφάνεια του νερού, ενώ η λεκάνη είναι εντελώς άδεια.

Πιο ψηλά απαυγάζει μικρή κρυστάλλινη πηγή. Ακόμα ψηλότερα ένας **“αλαβάστρινος καταρράκτης”**.

Τον χειμώνα, όταν λιώνουν τα χιόνια, όλες οι λεκάνες κατακλύζονται από νερό και πλημμυρίζουν, μετατρέποντας το Σπήλαιο σε υπόγειο ποταμό με φυσικούς καταρράκτες.

Το θέαμα τότε είναι φανταστικό, με τρεχούμενα νερά παντού και αμέτρητους αντικατοπτρισμούς της οροφής στην επιφάνεια του νερού.

Κατά τους θερινούς μήνες το τμήμα αυτό ξεραίνεται και αποκαλύπτεται συστοιχία από αλληλοδιάδοχα φράγματα ύψους έως και 3 μέτρων. Απόδειξη το **“κάστρο”** στα αριστερά (σημείο L), επιβλητικό με τις «επάλξεις» του. Είναι κτισμένο σε μία από τις μεγάλες λίμνες, που δεν κρατάνε για πολύ τα νερά. Στην οροφή, αριστουργηματικός **“πολυέλαιος”** φανερώνει και υπενθυμίζει την μεγαλουργία και την ιερότητα της Φύσης. (Πορεία συνέχεια...)

Σημείο Μ – Στάση

Το Σπήλαιο των Λιμνών έχει κάτι το αποκλειστικά δικό του, που δεν υπάρχει σε άλλα γνωστά σπήλαια. Είναι οι **αλλεπάλληλες κλιμακωτές, και μάλιστα σε τρεις ορόφους, λίμνες του**. Βρισκόμαστε στην **πρώτη μεγάλη λίμνη**.

Αυτό είναι και το σημείο, στο οποίο έφτασαν οι κάτοικοι των Καστριών το 1964, όταν έγινε η ανακάλυψη του Σπηλαίου. Διένυσαν την διαδρομή, που έχουμε διανύσει και εμείς μέχρι εδώ σε πλήρες σκοτάδι, με το Σπήλαιο γεμάτο με νερό και με μόνα εφόδια κάποια πενιχρά μέσα φωτισμού της εποχής (φακούς, φανάρια).

Το όλο τους εγχείρημα (είσοδος στο πρώτο επίπεδο, άνοδος στο δεύτερο επίπεδο, πορεία μέχρι την πρώτη λίμνη, επιστροφή) διήρκεσε 9 ώρες και, σύμφωνα με μαρτυρίες των

κατοίκων του χωριού, που τους περίμεναν έξω, από κάποια στιγμή και μετά τους θεωρούσαν νεκρούς, κι αυτό γιατί, αφ' ενός μέχρι τότε το Σπήλαιο "κατέβαζε" κατά διαστήματα μεγάλες ποσότητες νερού στο δρόμο, αφ' ετέρου υπήρχε ένας φόβος για την φυσική είσοδο και τη σπηλιά στον δρόμο, που στηριζόταν σε δοξασίες και δεισιδαιμονίες εκείνων των καιρών.

Αυτός ήταν κι ο λόγος, για τον οποίο το πρώτο επίπεδο αποτέλεσε κρυψώνα για Κλέφτες και Αρματωλούς στα χρόνια της Επανάστασης του 1821, καθώς και αργότερα, για Έλληνες πολεμιστές στα χρόνια της Κατοχής του 1940, σύμφωνα με προφορικές παραδόσεις.

Αυτοί που ανακάλυψαν το Σπήλαιο, έβλεπαν κατά καιρούς μικρά ζώα (κατσίκια κι αρνιά) να μπαίνουν στη φυσική είσοδο και να μην ξαναβγαίνουν (προφανώς πνίγονταν

από την ορμητικότητα του νερού) και έτσι αποφάσισαν να μπουν, για να δουν τι συμβαίνει, οπότε και έγινε η ανακάλυψη του Σπηλαίου.

Η **Πρώτη Λίμνη** έχει μήκος 40 μ., πλάτος 10 μ. και μέγιστο βάθος 5,5 μ. Απέναντί μας και δεξιά, μπορούμε να διακρίνουμε το έντονο σημάδι του νερού στο πλαϊνό τοίχωμα, όταν η στάθμη του είναι στο ψηλότερό της επίπεδο, κυρίως τους χειμερινούς μήνες.

Όταν συμβαίνει αυτό, υπερχειλίζει η λίμνη και το νερό ξεκινά και κυλά απαλά από το τοίχωμα μπροστά μας και αριστερά, και με αυτόν τον τρόπο γεμίζει η προηγούμενη λιθωματική λεκάνη.

Δεν υπάρχει κάποια μορφή ζωής στον πυθμένα των λιμνών, παρά μόνο κάποια βακτήρια, που έχουν καταγραφεί.

Το νερό των λιμνών είναι φυσικά πολύ παγωμένο, καθώς προέρχεται στην ουσία από λιωμένα χιόνια, αλλά και από βρόχινο νερό.

Η Πρώτη και η Δεύτερη Λίμνη είναι από τα λίγα τμήματα του σπηλαίου, που διατηρούν το νερό τους όλη τη διάρκεια του χρόνου, καθώς δεν είναι διάτρητες στον πυθμένα τους, παρά μόνο σε κάποια σημεία στα πλαϊνά τοιχώματά τους. Έτσι, η στάθμη του νερού απλά χαμηλώνει τους ανοιξιάτικους και καλοκαιρινούς μήνες, παρ' όλα αυτά διατηρούν μεγάλες ποσότητες νερού όλο το χρόνο.

Το νερό, όπως μπορούμε να δούμε, είναι διαυγέστατο, επειδή όμως παραμένει μέσα εδώ μήνες ή και χρόνια, με την πάροδο του χρόνου αλλάζει το pH του λόγω των πετρωμάτων και ιζημάτων που υπάρχουν και γίνεται όξινο, και σε συνδυασμό με τα περιττώματα των νυχτερίδων, το καθιστούν ακατάλληλο για κάθε πόση.

Αν προσέξουμε εδώ στην αριστερή πλευρά, θα δούμε πως είναι σκεπασμένη με έναν **“κατάλευκο καταρράκτη”**. Από κάτω **“εκκλησάκι”** με λευκούς, αλλά λεπτούς,

σταλακτίτες. Πιο πέρα και πάνω, στα δεξιά τοιχώματα με την επιβλητική μορφή, εξωτικές εικόνες από θεαματικούς «καταρράκτες» και πολύχρωμους «πολυελαίους», που καθρεπτίζονται στα νερά της λίμνης.

Ανατρέχοντας κανείς στην μέχρι εδώ διαδρομή μας, διαπιστώνει πως τα κυρίαρχα χρώματα στο επίπεδό μας είναι το λευκό, το μπλε, το κρεμ, καθώς το κύριο υλικό είναι το ανθρακικό ασβέστιο.

Πιθανόν ο επισκέπτης να είδε και κάποια σημεία με πράσινους, κίτρινους και κόκκινους σχηματισμούς.

Το πράσινο χρώμα οφείλεται σε μικρές ποσότητες χαλκού, το κίτρινο σε μικρές ποσότητες θείου και το κόκκινο, όπως εδώ, στον εντυπωσιακό "**Κόκκινο Καταρράκτη**", οφείλεται σε οξειδία σιδήρου, που περιέχουν τα συγκεκριμένα πετρώματα.

Σημείο 0 – Στάση

Έχουμε διανύσει την Πρώτη και περνάμε στην Δεύτερη Λίμνη, η οποία είναι και η μεγαλύτερη του Σπηλαίου με μήκος 120 μέτρα και βάθος που φτάνει τα 6 μέτρα.

Στα αριστερά μας (Σημείο 0) βλέπουμε κάποιο άνοιγμα, το οποίο γεννάει υπόνοιες ότι το Σπήλαιο έχει και άλλες διακλαδώσεις.

Στο συγκεκριμένο σημείο, όπου στεκόμαστε, έχει παρατηρηθεί, κυρίως σε χειμώνες με παρατεταμένες βροχοπτώσεις και χιονοπτώσεις, όταν δηλαδή το Σπήλαιο δέχεται μεγάλες ποσότητες νερού, ότι το ύψος της στάθμης του νερού υπερβαίνει κατά λίγο το σημάδι στο πλαϊνό τοίχωμα απέναντί μας και καλύπτει το διαχωριστικό τοίχωμα των δύο λιμνών ώστε οι δύο πρώτες λίμνες γίνονται μία ενιαία.

Ξενάγηση

Πρώτη Στροφή Ανοξειδωτης Γέφυρας - Στάση

Ας προσπαθήσουμε τώρα, να αφήσουμε ελεύθερη τη φαντασία μας για να απολαύσουμε δύο σπάνιους και εντυπωσιακούς σχηματισμούς από ανθρακικό ασβέστιο.

Ο πρώτος μπροστά μας και ψηλά, σε ύψος 3 μέτρων περίπου, φέρνει στο νου την εικόνα μιας «κολώνας αρχαίου Ελληνικού ναού». Ο δεύτερος μπροστά μας και στο ύψος μας, σε απόσταση 8 μέτρων, προκαλεί διάφορους συνειρμούς, κάνοντας κάποιους να τον παρομοιάζουν με κεφάλι δεινοσαύρου

και άλλους με σαρκοφάγο φυτό ή εξωγήινη οντότητα. (Πορεία...)

Απέναντί του, στα αριστερά μας, ένας ακόμα σχηματισμός από ανθρακικό ασβέστιο, ο οποίος ονομάζεται “κολώνα” στην γλώσσα των σπηλαιολόγων: είναι ένας μεγάλος σταλαγμίτης που έχει ενωθεί με την οροφή των τοιχωμάτων από πάνω του.

Ξενάγηση

Πρώτη Ανοξείδωτη Σκάλα - Στάση

Το σημείο αυτό περιέχει το μεγαλύτερο και, κατά γενική ομολογία, ομορφότερο **σταλακτιτικό σύμπλεγμα** σε ολόκληρο το Σπήλαιο, αριστερά και πάνω από την σκάλα, που ορθώνεται μπροστά μας. Το τελείωμά του, που είναι και το πλέον εντυπωσιακό κομμάτι, θα το δούμε, όταν θα ανεβούμε αυτή τη σκάλα. (Πορεία μέχρι το πλάτωμα...)

Θα βρεθούμε σε ένα μικρό πλάτωμα, όπου θα θαυμάσουμε ακριβώς από πάνω

μας **γιγάντιες “κουρτίνες”** ή **“μανδύες”** να κρέμονται. Πρόκειται για τα μεγαλύτερα σταλακτιτικά παραπετάσματα στο Σπήλαιο.

Εδώ θα έχουμε την ευκαιρία να θαυμάσουμε και κάποιους σταλαγμίτες: ο πρώτος στα αριστερά μας στο τελείωμα του πλατώματος, ένας ακόμα μεγαλύτερος μπροστά μας και απέναντι, που θυμίζει αρχαίο **“τοτέμ”**, καθώς και μερικοί μικρότεροι πιο ψηλά, στα τοιχώματα της αριστερής πλευράς, καθώς κατεβαίνουμε την επόμενη ανοξείδωτη σκάλα. (Πορεία...)

Ξενάγηση

Τελευταία Ανοξείδωτη Σκάλα - Στάση

Η μικρή ανοξείδωτη σκάλα, που συναντούμε, η τελευταία της διαδρομής μας, συμπίπτει με το τέλος της Δεύτερης Λίμνης.

Τα νερά εδώ, κρυστάλλινα και αεικίνητα, δημιουργούν μια ακόμα εντυπωσιακή οφθαλμαπάτη, κάνοντάς μας να πιστέψουμε προς στιγμήν πως στο συγκεκριμένο σημείο δεν υπάρχει καθόλου νερό, καθώς αποκαλύπτεται μπροστά μας ο πυθμένας με την παραμικρή του λεπτομέρεια.

Ξενάγηση

Μεγάλο Πλάτωμα – Τέλος Διαδρομής

Βρισκόμαστε πάνω από την Τρίτη Λίμνη, μία από τις μικρότερες του Σπηλαίου, με μήκος 13 μέτρα και βάθος που φτάνει τα 3 μέτρα. Αυτή είναι και η Μεγάλη Αίθουσα, το πιο ευρύχωρο τμήμα του Σπηλαίου, όπου μπορούμε να έχουμε καλή εικόνα σχετικά με το πόσο ψηλό είναι το Σπήλαιο.

Μπροστά μας ορθώνεται μία ακόμα “κολώνα”. Πρόκειται για έναν γιγάντιο σταλακτίτη κι έναν σταλαγμίτη, οι οποίοι,

ύστερα από χιλιάδες χρόνια, συνάντησαν ο ένας τον άλλον και ενώθηκαν.

Αυτό είναι και το τέλος του Δευτέρου Επιπέδου, το τέλος της διαδρομής μας, όχι όμως και το τέλος του Σπηλαίου. Το Σπήλαιο συνεχίζεται αριστερά μας και ψηλά, στο άνοιγμα που μπορούμε να δούμε.

Από εκεί ξεκινάει το Τρίτο Επίπεδο, μήκους 1500 μέτρα, από τα οποία τα πρώτα 300 μέτρα περιέχουν τις υπόλοιπες 10 Λίμνες του Σπηλαίου και ανάλογο σταλακτιτικό και σταλαγματικό διάκοσμο.

Η μεγαλύτερη λίμνη εκεί έχει μήκος 90 μέτρα (η δεύτερη μεγαλύτερη στο Σπήλαιο) και η βαθύτερη φτάνει σε βάθος 9 μέτρα (η βαθύτερη του Σπηλαίου). Στα υπόλοιπα 1200 μέτρα παρατηρούνται καταπτώσεις που έχουν αλλάξει τη μορφή του σπηλαίου.

Στο Τρίτο Επίπεδο, οι ομάδες των σπηλαιολόγων ανακάλυψαν “ανοίγματα” σε κάποια σημεία στα πλαϊνά τοιχώματα, τα οποία όμως είναι στενά, δεν χωρά δηλαδή να

περάσει κάποιος μέσα από αυτά. Σε κάποια επόμενη αποστολή τους και χρησιμοποιώντας ειδικά όργανα, διαπίστωσαν πως μετά από αυτά τα ανοίγματα ξεκινούν νέοι “υπόγειοι διάδρομοι”, οδηγώντας τους στο συμπέρασμα πως το Σπήλαιο συνεχίζει να διακλαδώνεται και προς άλλες κατευθύνσεις.

Κατά την επιστροφή, όπου ακολουθείται η ίδια διαδρομή αντίστροφα, ο επισκέπτης θα έχει την δυνατότητα να θαυμάσει το μεγαλείο της Φύσης από διαφορετική οπτική γωνία.

Ο επισκέπτης μπορεί να ενημερωθεί λεπτομερέστερα, αλλά και να θαυμάσει αρκετά εντυπωσιακά στιγμιότυπα του Τρίτου Επιπέδου, αλλά και ολόκληρου του Σπηλαίου, στο σχετικό βιβλίο, που διατίθεται στο εκδοτήριο εισιτηρίων.

ΩΡΕΣ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΣ ΣΠΗΛΑΙΟΥ

Καθημερινά: 09:00 – 16:30

Σαββατοκύριακα & Αργίες: 09:00 – 17:30

Πληροφορίες: 26920 - 31001, 31633, 31588

Website: <http://www.kastriacave.gr>

ΞΕΝΑΓΗΣΗ

ΣΤΟ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟ ΤΟΥ ΣΠΗΛΑΙΟΥ

“ΤΩΝ ΛΙΜΝΩΝ”

Καστρία Καλαβρύτων